

EDICIJA NORDIC NOIR

Knjiga N° 13

www.dokaz.rs

ZA IZDAVAČA

Nataša Atanacković

Nebojša Zorić

PREVOD

Igor Solunac

LEKTURA

Dokaz izdavaštvo

KOREKTURA

Dokaz izdavaštvo

DIZAJN KORICA I PRELOM

Blend Graphics

ŠTAMPA

Štamparija Topalović, Valjevo

Beograd, 2025. | Tiraž 1000 | Prvo izdanje

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti
niti reprodukovati u bilo kom obliku bez
pismene saglasnosti izdavača.

Naslov originala:

ARNE DAHL

ISLOSSNING

Copyright © Arne Dahl 2021

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, Dokaz izdavaštvo

ISBN: 978-86-81518-24-3

ARNE DAL **OTAPANJE**

Preveo sa švedskog
Igor Solunac

DOKAZ IZDAVAŠTVO
Beograd, 2025.

I

1

Uprkos povezu na očima, kao da vidi sve. Sve što se dešava u tišini.

Pripreme.

Zapanjujuće je mirno. Miris letnje noći. Ništa drugo. Nema morskih ptica, ni komaraca, nema sova, ni zvukova prirode.

Ni najmanje škripe peska ispod nogu stolica. Ničega nema ispod bilo koje od nogu stolica.

Tako je mlad. Nema predstavu o tome šta ga čeka. Ali dobio je raspored. Zna da je sve to za njegovo dobro.

Boleće.

Ali će i vredeti.

Rekli su mu: biće vredno bola.

Tako je mali, a već razmišlja o izdaji. Šta je zapravo izdaja, da li ima nijanse. Zar ovo nije najgora izdaja koja se može zamisliti?

Kroz povez na očima kao da nazire obalu. Zasipaju peskom jedni druge, skaču u vodu, grebu ruke i kolena o dno, penju se na klizave stene, spuštaju se niz njih kao niz tobogan, osećaju bol u zadnjici, rone u potrazi za šarenim kamenčićima.

Neobično je tiho u letnjoj noći.

Sve dok ne čuje slabašno brujanje, na rubu čujnosti. Možda motor? Zatim utihne.

Veruje da je mrak. Trebalo bi da je mrak. Trebalo bi da se upravo nalaze u tim retkim, sumornim časovima kad se sunčev disk spušta u nepoznato iza obzora. Ipak, nema pojma.

Zaista nema pojma.

Međutim, nešto raste u njemu. Izvan njegove vlasti.

Dva osećanja istovremeno rastu.

Jedno je strah, užas, jeza. Zna da je ovo za njegovo dobro, ali ne želi da ga boli. Ne želi da iščekuje bol.

Mrzi ono što će se dogoditi u narednim minutima te julske noći.

A tu se rađa i drugo, ono koje sad narasta u njemu. To je bes. Bes zbog izdaje. Iako je tako mali, zna da ga nikad neće napustiti.

Taj bes prži rupe u povezu i kao da vidi sve.

Ugleda peščanu plažu koja se proteže prema mirnoj vodi, vidi stene koje se drsko uzdižu iz jezera, ivicu šume koja se probija kroz vidno polje kao nazubljeni obrisi s druge strane vode.

Sve što ne vidi, bes mu utiskuje na rožnjače.

U tom času začuje iznenadnu škripu u pesku. Vrlo jasno.

Kao da neko želi da dođe iz drugog vremena.

2

Subota, 4. mart

Čitava njena svest kao da je isisana kroz rupu u vremenu i zamenjena čistim bolom.

Kroz izobličeni bol, pokušavala je da se priseti reči.

Reči smiruju. Reči bi trebalo da smire. Reči *moraju* da smire.

Sporost kojom su joj se ruke približavale još neizgovorenoj reči nagoveštava mogućnost da je pronađe. Pokušavala je da istisne poveznice među užarenim nervnim ćelijama.

Gimnastika. Akrobatika između dve horizontalne šipke. Ali to nisu šipke. I kako se zove ta sportska disciplina?

Shvatila je da pokušava da sebi skrene pažnju. Da je to zaobilazni potez. Kako bol ne bi ovladao njom i onemogućio joj stvarni pokret.

Ženska gimnastika? Muška? Pokreti su joj delovali muževno.

Koje su to muške gimnastičke discipline? Parter, naravno. Pa konj s hvataljkama, karike. Preskok? Da li postoji preskok? Ali ono sa šipkama, kako se beše zove? Razboj?

Da, razboj. Naravno. I prvi trenutak bez bola nakon mnogo meseci pojavio se kad je pred sobom ugledala tu reč.

Ostrvca.

Ruke koje su je držale popustile su baš kad je uhvatila obe šipke koje su podsećale na ostrvca. Izgledalo je kao da se protežu u beskonačnost.

Između njih pojavilo se lice, udaljeno nekoliko decimetara. Usne na licu žene su se pokretale kao da viču, bodreći je. Ali nije čula ništa, usta su bila potpuno nema. U njenom aparatu za poimanje spoljašnjeg sveta nema mesta za zvuk. Bol je zauzeo svaki delić.

Ipak, napravila je prvi korak. Prvi sopstveni korak. Visila je na ostrvcima i napredovala još malo. Bol je postajao prevelik za telo, činilo joj se da izvire iz nje kroz kožu i okružuje je poput aure koja zuji. Uprkos tome, napravila je još jedan korak.

I još jedan.

Plahovito je zurila u lice žene koje se pomeralo unazad između ostrvaca, i činilo se da sâm taj usplahireni pogled probija rupu u auri i propušta zvuk. Čula je sebe kako ispušta vrisak, koji se stapao sa suzama i prskao po ženinom licu.

Žena je napravila hitar korak napred i uhvatila je za gornji deo tela. Svega nekoliko centimetara od njenog lica rekla je:

„Nemoj da posustaješ, Desire, skoro si na polovini.”

Na neki način, uspela je da odgurne ženu u belom od sebe i prosikće: „Ne zovi me Desire.”

Zatim je načinila sledeći korak.

*

Moli Blum se osvrnula po ulici koja se protezala prema malom skupu crvenih kućica u Ulici Osegatan. Još malo pa su preživeli zimu, bila je hladna, ledena subota početkom marta i za nekoliko minuta njena volja za životom će se više nego udvostručiti. Kad je zakoračila u ulaz u Ulici Plogatan u Sdermalmu, u Stokholmu, čudila se kako je uopšte došlo do toga. Nijedan trenutak njenog prethodnog života nije sadržao ni jednu jedinu misao o ovakvom životu – a sad joj je on sve.

Šta se dogodilo s njenim snovima?

Ubrzala je korake po stepenicama i jedan izgubljeni svet iskrasao joj je pred očima. Krosfit, samoodbrana za žene, krv, suze i znoj. Dok je prelazila poslednje stepenike, taj svet je iščezavao, a zamenio ga je ovaj, sivlji i hladniji. Ali uskoro će se razgaliti.

Pozvonila je na vrata. Čovek koji ih je otvorio nije baš delovao razgaljeno. Još manje odmorno. Dete u nosiljci na njegovim grudima hrkalo je prilično glasno.

„Obožava vodu”, promrmljao je čovek nejasno.

„Nemam pojma o čemu govoriš”, uzvratila je Moli Blum.

Sam Berger se uspravio i leđa su mu zakrckala, pa je pojasnio:

„Puštao sam vodu cele noći. To je jedini način da zaspi. Rasipanje je blaga reč.”

„Kod mene uvek mirno spava”, slagala je Blumova.

„Možda bi onda trebalo da živimo zajedno?”, odvratio je Berger i pažljivo izvadio njihovu šestomesečnu ćerku Mirinu iz nosiljke.

Blumova ju je primila na grudi i osetila kako se razgaljuje. Unutrašnja svetlost se upalila i pretvorila u spoljašnju.

„Prestani da mi dosađuješ”, rekla je, mada blago. „Pusti me da razmislim.”

„Najpre si nestala bez traga i razmišljala devet meseci”, rekao je Berger. „Sad razmišljaš skoro isto toliko. Mnogo je to razmišljanja.”

Spakovao je nosiljku u torbu koja je visila na kolicima u uglu hodnika, a ona je pažljivo spustila uspavanu Mirinu. Napravio je korak prema Blumovoj, nežno je uhvatio za ruku, pogledao je duboko u oči i rekao:

„Imamo dete, Moli, dobro se slažemo. Radimo zajedno skoro svakog dana. Zašto nema nečeg više između nas?”

Po prvi put nije sklonila pogled.

„Znaš šta se desilo”, rekla je.

Berger ju je polako pustio. Duboko je uzdahnuo. I rekao:

„To nije imalo veze s nama. Trebalo je da...”

„To je bio znak”, rekla je Blumova. „Još uvek pokušavam da se izborim s tim. Moraš da mi daš više vremena.”

„Krivci su nestali bez traga, Moli”, rekao je Berger, ponovo je uhvativši. „Nema ni jednog jedinog traga.”

Oštro ga je pogledala, silovito mu otresla ruku i uzviknula:

„Dovraga, pronašli smo u krevetu Dirinu odsečenu levu nogu kad smo hteli da se tucamo.”

Odjek njenih reči stopio se s Mirininim budnim jaukom i pratio ih u lift, spuštajući se zajedno s njima niz okno. Sam Berger je dugo gledao za njima.

*

Ostrvca više nisu delovala kao da se protežu u beskonačnost. Iako ih je njeno zaslepljeno vidno polje iskrivljavalo i uvijalo, bila su jedva metar dugačka. Bol se nije mogao opisati. Probadao ju je, parao joj slušne kanale, mirisao na sumpor, imao ukus pelena, njegova iskričava vrelna pekla joj je očne duplje iznutra. Ipak, napravila je još jedan korak.

Pokušala je da napravi još jedan, ali osećala se kao da hoda na dva potpuno nezalečena patrljka, tlo ju je pritiskalo i grebalo po ogoljenim nervima, mesu i kostima.

Pala je.

Bila je sigurna da je pala.

A zapravo, lebdela je slobodno između ostrvaca.

Držala se čvrsto – sigurno, postojano – i pridigla se, primorana da se uhvati za novi oslonac. Kroz suze je videla kako se usne na ženskom licu pomiču. Nije čula ništa. Umesto toga, jauknula je:

„Ne mogu više. Suviše me boli.”

Tamne oči su je streljale. Zatim je došao glas:

„Onda odustani, za ime sveta, pa vidi koliko će ti biti bolje.”

Jedino što ju je sad teralo dalje između ostrvaca bio je gnev, gotovo mržnja. Podsmešljivo lice žene poput varke pred njom. Kad god bi ga sustigla, izmaklo bi se i ponovo bilo van domašaja.

Iz ženskog lica polako se pojavilo muško lice s naglašenim slovenskim crtama i ožiljkom u obliku slova R na obrazu. To joj je pružilo snagu. Htela je da stigne tamo. Htela je da ubije.

Kretala se sitnim koracima napred. Svaki milimetar je bolno sebao. Skoro je stigla na cilj kad se ženski glas probio iz muškog lica i zagrmio:

„Još samo jedan korak. Hajde sad, Dir!”

3

Nedelja, 5. mart

Martovska zora pružala se preko snegom prekrivenih stena koje su gvirile iznad površine vode, gde je nekoliko komadića leda plutalo unaokolo. Neke površine leda dovoljno su glatke da odbijaju prve zrake jutarnjeg sunca, šaljući ih u nepravilnim snopovima kroz panoramski prozor u mračnu prostoriju.

S obzirom na stanje prostorije, vreme je odavno trebalo da razbije prozore, ali netaknuti su, a najgora zimska hladnoća je na odstojanju. Unutra je hladno i beživotno, prekriveno prašinom, a tu je jedino par stolica oko niskog duguljastog stola na kojem leži zatvorena stara beležnica.

Sve miruje u probuđenom svitanju. U potpunosti vlada tišina.

Dok se vrata odjednom ne otvore na silu.

Muškarac koji ulazi je prilično mlad, odeven u crno, s tamnosivom kapom navučenom preko ušiju. Drhti od hladnoće, prilazi grejalici na sredini poda i podešava je na najjače. Zatim kreće ka stolu i pljeska rukama po telu da se zagreje. Oko njega sve prska.

Oko njega prska krv.

Krv se *sliva* s njega.

Mladić baca lovački nož na sto i skljoka se na stolicu. Svetlost svitanja još uvek nije dovoljno jaka za čitanje, ali je dovoljna da se vide tamnocrvene mrlje dok se šire po plavo-zelenom kariranom stolnjaku, koji izgleda novije od svega ostalog u sobi.

Želeo je da se zavalj unazad i odmori posle ledenih noćnih muka, ali stolice nemaju naslone. Možda je i bolje što ne može da se opusti i zaspi. Mora da ostane budan. Uprikos svemu. Sem toga, hladnoća mu je toliko duboko prodrila u kosti da bi mogao umreti.

Ipak, uspeva da zastane i na trenutak je zadivljen.

Počelo je.

Kao sa strane, vidi kako se nož podiže. Izgleda kao da ima sopstveni život i samo nastavlja da seče. Kad je lice konačno izbrisano, nož prelazi na trup, grudi, i ponovo na lice, još jednom, poslednji put. Nije nasumično, izbrojao je tačno do osamnaest. Zatim se zaustavlja.

Čudno je kako je zaista moguće započeti. Postoji kraj, logičan kraj, samo je početak delovao neizvesno. Više ne. Sad će dovesti ovo do neizbežnog završetka.

Posmatra gustu krv kako u otegnutim kapima polako curi s noža na stolnjak i utapa se u vlakna.

Neprirodna krv.

Gadost.

Sedi sasvim mirno i gleda kako se njegov odraz razbija dok se razdanjuje. Kao da nestaje, kao da se stapa s prirodom, postaje deo obale, više nije pojedinac, već sama sudbina. Neposredno pre nego što potpuno iščezne, pogodi ga otkrovenje. Mlad, svež, zdrav – čovek koji bi mogao da živi večno.

Koliko izgled može da vara.

Naginje se ka staroj beležnici. Krvavim rukama je nasumično otvara i čita razgovetan rukopis:

„...mora se obaviti bez anestezije. Rez je fin, lagan, čist. Kožni kaiševi drže, uprikos snazi koja se razvija u rukama i nogama. Čepovi za uši su najbolji na tržištu, dok ne odložim skalpel, ni delić urlika ne dopire do mene...”

Mladić podiže pogled s beležnice. Napolju se još malo razdanilo. Čuje zvuk leda u pokretu, sante leda se međusobno sudaraju. Zvuči nestvarno. Ali tu se nalazi.

Usred otapanja.

Slavi godinu dana otkako je pronašao beležnicu. Tad je doneo odluku. Proslavlja je na vrlo poseban način.

Prošlo je mnogo vremena otkako ju je poslednji put otvorio, ali gotovo sve zna napamet. Prve reči koje sad čita ispunjavaju sva njegova očekivanja. Razmišlja o vezama, o troškovima, o neobuzdanom nasilju. Nastavlja dalje:

„...staviti ruku u unutrašnjost, između precizno zasečenih slojeva kože, mišića i vezivnog tkiva, zaista je uzvišeno. Kao da dodiruješ nesvesno, kopaš po onome što čitavo čovečanstvo želi da sakrije. Držati savršen organ u ruci je istinski uzvišeno iskustvo. Preostalo mu je još najmanje sedamdeset godina neprekidnog rada...”

Maltene čuje propovednički glas, razaznaje svaku naglašenu reč. Taj glas ga umara i uspeva da ga utiša uz mnogo truda.

Mladić posmatra šaku. Čeka. Iznenadjuće je mirna. Kao da ju je sâm čin nasilja umirio. Kao da je surovost uboda nožem blokirala nervne putanje.

Ali onda ponovo počinje. Drhti.

Prepoznaje sopstveni život.

Skreće pogled i gleda kroz prozor. Linija obale počiva na zimskom svetlu. Jasna ivica plaže, stene koje vire iz vode, šuma na drugoj strani zaliva. Tamo se to dogodilo.

Ovde se dogodilo.

U Fabrici.

Krv na levoj ruci još se nije potpuno osušila. Kad započnu drhtaji, poslednji lepljivi ostaci prsnu s ruke, preko stola. S naporom spušta ruku na beležnicu, zna da je zapis samo na desnim stranicama, pa ostavlja razmazane otiske prstiju na levim koje dotakne, ponovo lista i vraća se na početak.

Na početak svega.

Čita uvodne reči:

„Otkako se čovek uspravio na dve noge, otkako je rođena ljudska svest, otkako je apstraktno mišljenje ugledalo svetlost dana, sanjamo o tome da produžimo život. San o večnom životu je na ovaj ili onaj način bio deo svake religije, svake mitologije, svake legende u istoriji sveta. U svetovnom razdoblju taj san je napustio nejasne svetove mita, napustio raj, napustio pakao i čistište na putu ka njemu. San je ovde i sad. U ovom životu. I više nije san. Suviše dugo smo prihvatili to što moramo da umremo.”

Nadobudni ton naterao je mladog čoveka da zadrhti do srži. Ali glas je sad utihnuo.

Leva ruka mu se i dalje trese. Kad je zatvorio beležnicu, ostavio je jasan otisak ruke na koricama.

Uzima nož i steže pesnicu oko njega tako čvrsto da izgleda kao da će krv poteći iz drške. I postepeno, nož se umiri. Drhtanje popusti. Sve je stvar snage volje.

Sad ima tu volju.

Tek je počeo.

Sve mora da nestane.

List mora ponovo da postane beo.

Bez ustajanja, pomerio je stolicu ka kraćoj strani niskog stola. Držeći nož u ruci, sklonio je deo stolnjaka. Iako je stolnjak prekriva, staklena površina stola prekrivena je parom, kao da nešto isparava iz nje. Mladić je polako obrisao paru.

I ugledao lice žene.

Bila je veoma lepa.

4

Petak, 5. maj

Taksista se okrenuo u stranu i upitao:

„Jeste li sigurni da smo na pravom putu?”

Pomenuti put se sve više sužavao, dok je šuma koja je tek počela da zeleni u proleće, izgledala kao da se sve više približava. Uz to, blede nebo je nagoveštavalo približavanje sumraka. Nije bio siguran kako bi čiste savesti mogao da ostavi ovu putnicu usred nedodije. Ipak, ubacio je njena invalidska kolica u prtljažnik.

Putnica smeđe kose s paž frizurom kratko je klimnula glavom. Pogled joj je bio usmeren napred, duž vijugavog puta. Držala je štake u krilu i delovala usredsređeno. Nije izgledala zabrinuto, samo zamišljeno.

Šuma se proradila. Taksista je uočio nekoliko parkiranih automobila tamo gde se put završavao. Iza njih protezao se novi deo šume. Nigde u blizini nije bilo ni traga života.

Skrenuo je ka kolima i zaustavio se. Putnica je otvorila svoja vrata. Krenuo je da obiđe auto kako bi joj pomogao da izađe. Odlučno ga je odbila i polako se pridigla uz pomoć štaka. Nije delovalo kao da ih je dugo koristila.

Taksista je pružio ruke ka njoj, kao da želi da ponudi podršku. Tvrđoglavo je odmahivala glavom i zaputila se prema šumovitom delu, pro našla stazu i zakoračila među stabla.

„Čekaću ovde”, doviknuo je taksista. „Zakazali ste povratnu vožnju. Ali jeste li sigurni da...?”

Putnica je zaokrenula iza debele smreke, oslonila štaku o telo, na kratko zgrabila razvodnu kutiju na stablu gotovo potpuno prekrivenu mahovinom, zgroženo povukla ruku nazad i ponovo dograbila štaku. Nagnula se napred nad njima, teško dišući. Bol je postao sastavni deo njenog bića. Jedino je tokom oporavka hodala ovako daleko – vođena besom koji se graničio s mržnjom – i to pod strogim nadzorom medicinskog osoblja.

Ali ovo joj je bilo potrebno. Potreba se graničila sa očajem.

Morala je da ponovo postane policajka.

Desire Rosenkvist je još nosila zvanje više inspektorke, ali njeni zadaci su sad bili svedeni na pripravnike. Na posao se vratila tek pre otprilike mesec dana i naravno da je razumela da će neko vreme obavljati kancelarijske poslove. Ali to nije značilo da nužno mora posvetiti život sređivanju papira.

Dugo se nije osećala kao Dir.

Ne otkako su joj potkolenice odsečene.

U dva odvojena navrata u roku od dvadeset četiri sata.

Obe su vraćene u dobrom stanju, obe su mogle da budu ponovo hirurški prišivenne, sa svega nekoliko sati razlike. Ipak, radilo se o složenim operacijama koje nisu prošle glatko.

Proteklo je više od šest meseci bola. Borbe, pa nazadovanja. Nove operacije, neuspeli oporavak, dodatne upale, izlivi besa, lekovi protiv bolova od kojih bi bila potpuno omamljena ili uopšte nisu delovali. Bilo je dana kada je samo vrištala. Po *čitav* dan.

Zavukla se u mrak i polako pripremala za preuranjenu penziju, kad joj je terapeutkinja Farida podvignula:

„Onda odustani, za ime sveta, pa vidi koliko će ti biti bolje.”

Samo zato što ju je ta rečenica toliko razbesnela, nastavila je dalje i tad joj se muškarac sa ožiljkom na obrazu ponovo pojavio u svesti. Kad ga je ugledala, imala je snage za još nekoliko metara. Došlo joj je da ga ubije.

I pre nešto više od mesec dana stanje je počelo da se popravlja. Da kucne u drvo. Neumorno vežbanje radi oporavka konačno je počelo da daje rezultate. Nakon potpunog isključenja iz društva zbog kojeg se umalo nije povukla, polako se vraćala u svet. Vežbala je vožnju sa

suprugom Jonijem, vozačem Hitne pomoći koji bi, iako profesionalac, ponekad prebledio zbog njenog upravljanja papučicama. Sama je, u invalidskim kolicima, odlazila do samoposluže *Ika* u centru Skugosa i družila se s pravim penzionerima. Shvatila je da im ne pripada. Još ne.

Nekoliko nedelja bila je zadovoljna arhiviranjem starih slučajeva u novom, usamljenom kutku u Nacionalnom operativnom odseku švedske policije. Zatim je uzela da pregleda tekuće slučajeve.

I zato je sad ovde.

Zbog toga je ponovo dograbila štake, uspravila se, proklizala levom štakom tako da je gumeni oslonac otpao, stisnula zube i nastavila da se bori dalje kroz šumu, dok se sumrak polako spuštao. Bilo je to veče početkom maja, a izgubila se u mračnoj šumi. Jedino su je upornost i sećanje na ožiljak u obliku slova *R* terali da nastavi kroz grane koje su je i dalje šibale. Muškarac sa ožiljkom bio je njen vodič kroz pakao.

Šuma se proredila. Nepogrešiv miris mora prostrujao je kroz granje. I tad se ukazao potpuno novi prizor.

Voda. Prolećni sumrak u priobalju. Iznenadna jaka svetlost, ograničena na oblast koja je podsećala na drevno mesto žrtvovanja. Druidi odeveni u belo kretali su se u pravilnim obrascima preko peska obasnog svetlošću.

Izašla je iz šume i posmatrala prizor na sve više narandžastoj svetlosti zalazećeg sunca. Obala, stenovita ostrvca koja su štrčala iz vode i rub šume s druge strane zaliva.

Da. Na pravom je mestu.

Dir se nagnula preko štaka i po prvi put u nekoliko minuta dopustila sebi da oseti bol. Bio je užasan, ali opet, upravo je prešla veću razdaljinu nego za skoro godinu dana. Stajala je tamo, nagnuta nad štakama i nejasno videla kako joj prilazi najviši od druida u belim haljama. Nije bio daleko kad je iznenađeno uzviknuo:

„Dir? Šta, pobogu...”

„Nedostajalo mi je da me ti zoveš Dir, Robine”, izustila je.

„Ali...”, zaustio je ogromni druid. „Zar ti nisi...?”

„Jesam”, odvrtila je Dir i uspela da podigne glavu. „Radim za stolom. Nisam ovde.”

„Ali mislio sam da si... da si...”

„Mrtva? U penziji? Ne, Robine, još ne. Ništa me ne može odvojiti od tebe. Samo mi reci šta imaš.”

„Ali izgledaš...”

„Znam tačno kako izgledam”, prekinula ga je Dir smrknuo. „Ajde pričaj.”

Robin joj je prišao i pokušao da je podupre. Odmahnula je rukom, ali on je blago rekao:

„Ovo je peščana plaža, Dir. Ne možeš hodati sa štakama po pesku. Dozvoli mi da ti pomognem.”

Ponovo je ispružio ruku. Ovog puta ga nije odbila. Bilo je to prvi put van oporavka da je prihvatila nečiju pomoć.

„Svakog dana sve više napredujem”, pomislila je gorko.

Krupni forenzičar, jedan od vodećih stručnjaka Nacionalnog forenzičkog centra, pažljivo ju je poveo prema peščanoj plaži. Dir je bacila pogled preko mora, temeljno, pre nego što se ozbiljno smračilo.

A onda su se zaustavili ispred leša.

Bio je obasjan jakim svetlom reflektora. U okolini, tehničari u belom izvodili su različite forenzičke pretrage. Žrtva je bio muškarac u tridesetim godinama, sa očiglednom prostrelnom ranom na čelu. Dir nije primetila druge povrede. Bio je plavokos, zgodan, atletski građen, a na nogama je nosio cipele za jedrenje.

„Ustreljen iz blizine”, rekao je Robin, dok ju je i dalje pridržavao. „Jedan metak, koliko smo uspeli da procenimo.”

„Ta majica”, zaustila je Dir.

Robin je slegnuo ramenima i odgovorio:

„Marka *nautika* se jasno vidi na rukavu. Osim toga, ima vrlo malo tragova. Nema čak ni otisaka cipela u pesku. Neko je vrlo pažljivo počistio mesto.”

„Sećam se *nautike*”, rekla je Dir. „Snobovi koji su jedrili po Americi razmetali su se tom markom. I dalje postoji?”

Robin je polako odmahnuo glavom.

„Nećeš mi valjda reći da si došla ovamo zbog *nautike*, Dir.”

„Ne”, priznala je. „Morala sam da ga vidim svojim očima.”